

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

¡¡¡Viva la Guerra!!!

COSTUMS D' ARE.

s per mí una especie de temple 'l santuari de la família.

Alla hont hi ha honradés, pau y bona aviensa, 'l respecte hi reyna y hasta las horas de neugit tenen una especie de dulçura consoladora inesplicable.

Es lo dia de Totsants, y en la casa de un honrat teixidor es un dia de tristesa, quan ho es en la del vehí de estrepitosa alegría.

Sentats ell, ella y una noya de uns divuit anys, al entorn de la taula, ab lo cap baix senten los crits y la gatzara de la quitxalla de la casa del costat. En ella s' hi fá la clássica castanyada. ¿Cóm es que no 's fá en la casa del teixidor? ¿Nó hi ha feyna? ¿Nó hi ha salut?

Si poguessem penetrar en l' imaginació de aquelles tres humils personas, hi veuriam de segur tres grans quadros inspirats per un mateix objecte y pintats ab unas mateixas tintas.

En la del treballador s' hi veuria destacat un sentiment varonil: en la de sa esposa un sentiment tendre y delicat: en la de la noya, neboda del teixidor y per ell acullida, desde xica, á causa de la mort de sos pares, un sentiment no tant intens com lo de la mare; pero tan amoros com lo d' ella.

Tots tres pensan en un mateix home, en un pobre soldat: los dos primers en un fill: l' última en un enamorat, en un futur espós.

Lo pare se 'l representa brau y resignat, sufrint la inclemencia del temps y presentant son pit á las balas enemigas, begut de cara y ab mirada febrosa vetllant per la llibertat y per l' honra de la patria, tal com ell ho féu un dia contra 'ls mateixos enemichs; pero 'l recort de l' anyoransa que en aquell temps sentia, aquella nit de Nadal passada ab néu fins als ronyons, lluytant en lo pont de Lutzana y pensant y plorant per la nit de Nadal que hauria passat entre sa familia, desperta en son cor la véu de pare, y l' honrat patriota, 'l bon treballador dú instintivament su rústega má del front als ulls, perque no l' hi veja sa familia una cohenta llágrima que espurnejant l' hi salta.

La mare no sab lo que es la vida del soldat, ni s' ho imagina: véu á son fill en la guerra, y la guerra es per ella una especie de fiera deslligada que invulnerable 's rebat sobre una munió d' homes, destrossa, mata y fereix sense cansarse: entre aquesta munió hi véu á son fill, y en los dias de festa, que es quan mes al seu costat se 'l veya, es quan mes l' anyora, es quan mes tem per ell, perque es quan mes lo recorda. ¡Quin Totsants mes trist!

La noya sofreix, pero espera: tem, pero 's figura tornar á veure al Joanet de son cor, guapo lo mafeix que quan se 'n aná, mes fet, mes home, mes sentat, amorós com sempre y desitjós com sempre de treballar y de ferne la felicitat de la familia. ¡Cóm anyora las catanyetas y 'ls panallets que ab amorosa galanteria l' hi oferia 'ls altres anys! Per ella eran los de rosa, perque l' hi deya que las rosas de sas galdas se 'ls mereixian: per ella 'ls de pinyó, perque ningú mes que la seva boca depinyonet podia menjarse 'ls: per ella en fi 'ls de forma de cor, que havia comprat expressament, pera demostrarli que ab los panallets lo cor sancer l' hi dava. ¡Ah! en un dia de Totsants fou que l' hi féu saber s' estimació.....

—Avuy es lo meu sant y 'l teu, l' hi digué: avuy los nostres sants s' han casat..... ¿Per qué no podrian casarse també algun dia los qui 'l seu nom ne duhen?..... ¡Y quina rojor de galdas!..... ¡y quina vergonya!..... ¿Y are? ¡Quin recort mes dol! quin present mes trist!...

D' aquella casa n' es fora la festa: per ells lo dia de Totsants ne 'es ja 'l dia dels Morts. Ningú gosa á rompre 'l silenci. La gatzara dels vehins vá en augment: se senten riatllas.... Tot d' un cop las cordas de una guitarra tocan alegrement un d' aquells aixerits motius andalusos, bellugadissos com lo brugit que mou una munió d' alats insectes.

En la casa del teixidor sona 'l pica-porta, rompent la abstracció de la familia. La noya corra á obrir y torna acompanyada de una dona, que ab l' ansietat á la cara y un paper á la ma, entra en lo menjador.

—Ramon, diu, he rebut una carta: conto que será del noy, si voléu fer lo favor de llegirmela, tal vegada porta bonas noticias.

Lo teixidor obra ab certa excitació 'l plech que la dona l' hi entrega: com ell té un fill en l' exercit, pertany al mateix batalló y está filiat en la mateixa companyia.

Llegeix la carta ab véu alta:

—*Queridos padres: Sin novedad por ahora, desearé que tengais tambien buena salud. Aquí hacemos una vida descansada, no hay combate y lo sentimos.....*

En aquest moment se deixa oir una aspiració de consol, que surt del fondo del cor de tots los qui la carta escoltan. Lo teixidor continua:

«y lo sentimos, pues deseamos escarmentar á los viles carcundas; pero sin combate se corren peligros, pues en una avanzada en La Guardia, han muerto esta noche á mi gran amigo el pobre Juan Roca...»

Un crit de atterradora desesperació 's deixa sentir: la carta cau de las mans del pobre teixidor. —¡Fill meu! exclama la mare.—¡Verge Santíssima! diu la noya.—Si no 'm podia morir jo en l' altre guerra prorrumpeix lo pare, que menos val la vida de un hom que la de un fill; y de tots los ulls brotan llágrimas y de totas las bocas jemechs, y 'l crit de ¡Malehida guerra!... ¡ay! se barreja ab lo ressó de la guitarra y ab los estrepitosos picaments de mans ab que en la casa del vehí 's celebra la alegre castanyada!

¿Quantas familias en Espanya passarán aquest Totsants d' esta manera?

BATALLARAS

Lo célebre prefecte Nadaillac, que tant protegeix als bandolers carlistas desde 'l puesto oficial que ocupa en l' altra banda dels Pirineus, diuen que no es carlí ni cosa que se l' hi sembli, sinó protestant y acérrim partidari de aquella teoria que fá derivar al home del mico.

Després d' aixó vostés estranyarán tant mes que protegeixi als carcundas; pero si sabessin que 'l tal está engrescat per las faldillas de la Tera, y que per tractar com á verdadera reyna d' Espanya á tall de Marfori á la dona del noy Bobby, es capas de regalar á aquest un parell de banyas, perque la corona se l' hi sostinga millor, ho comprendrán tot.

Y ademés l' home que 's créu descendent del mico, no pot ignorar locució castellana que diu: *«Lascivo como un mico.»*

¿Bè que me'n diuen d' aquest folleto que ab lo titol de *«La guerra y la constitucion del Estado»* ha escrit un general alfonsí?

Lo govern se 'n ocupa, se 'n ha ocupat la premsa y fins se 'n ocupa 'l jutje de primera instancia.

¿Que vá que després de tot no se sabrá qui l' ha escrit?

¡Ah! si en lloch de ser un general, segons diuen, y per compte d' abogar per la restauració carlista, estigués escrit per un soldat rás y abogués per la República democrática federal, á horas d' are ja seria á la garjola y potser estaria ja en capella.

¿Es qu' es mes facil pescar á Espanya un soldat entre 'ls doscents mil que componen l' exercit, que un general entre 'ls dos ó tres cents que 'l manan?

Vaji un pensament discret:
Entre la mar d' aquest mon,
Procura ser tiburon:
No vulguis ser may xanguet.

En Castelar en son viatge per Italia ha sigut rebut ab un entusiasme tal, com en aquest temps no l' alcansan ja 'ls que portan la corona de rey.

En algo s' ha de coneixe la diferencia que hi vá d' aquestos ab lo reys de l' eloqüencia!

A Génova tota la premsa democrática y no democrática lo proclama lo millor orador del mon, l' home de cor hourat y de intenció sana, l' esperansa de la República Universal.

Davant de aquestas provas de respecte y d' entusiasme, los cuchs de la maledicencia y de l' insensatés, no tenen mes remey que callar y caragolarse.

Sempre qu' hem vist sublevacions á Espanya, haviam observat que sols dintre un plasso determinat se concedia l' indult als qu' estavan en armas.

Dos anys y mitj fá ja que dura l' insurrecció carlista, y fá dos anys y mitj que tenen las portas del indult obertas de bat á bat.

En cap sublevació s' havia vist la millonésima part dels crims de tota mena que á la sombra de sa bandera cometen los carlins.

¿Per qué donchs, tanta lenitat? Es que 'ls salvatjes son mes dignes de consideració que las personas civilisadas?

Una de las autoritats de Barcelona, sembla qu' está disposada á netejar la Capital de gent dolenta.

No serem may partidaris de las facultats extraordinarias donadas als governants; pero quan existeixen y axis s' emp'ean, may menos.

Unicament una cosa hem d' advertir, y es que com altres vegadas no 's confongan ab criminals los qui no contan altre delictes que 'l professar ideas políticas determinadas: aixó fora tant sols digne dels madurs, y tothom sab qu' els madurs van caure del arbre del poder á cops d' escombra.

La funció que va donar la societat *Pitarra* en lo teatre Romea, lo dissapte passat, va divertir extraordinariament á la escullida concurrencia que hi va assistir.

Acabada la funció, va tenir lloch lo segon ball de societat, que la directiva de *Pitarra*, dona pera obsequiar á sas abonats. Lo programa del ball va regalarse á las senyoretas en una preciosa colecció de litografias al crom.

La idea de aquets programas es magnífica, y sent aixís no trobem gens estrany que la societat *Latorre* la copiés com va fero lo divendres últim.

En Lozano es prés com saben.

La seva correria per algunas provincias del Mitjdia d' Espanya está sembrada d' espantosos crims: robos, incendis, assassinats, destrucció de vias férreas, saqueig de pobles, tot lo que la crueltat mes refinada pot sujerir á l' imaginació de un tigre, ho ha practicat la banda manada per semblant facinerós.

Donchs ¡ho creurian, qu' encare 's troba á Madrid qui l' abona y qui practica activas gestions per evitar que l' inexorable espasa de la ley cayga sobre 'l cap d' aquest mónstruo que tanta sanch y tantas llágrimas ha arrancat, en son pás com l' uracá per dilatadas comarcas?

¿Sembla impossible! Y no obstant lo imposible es que aquí á Espanya hi haja may tranquilat, per la rahó sencilla de que s' ha perdut lo sentit moral.

En lo número vinent continuarem la comensada serie de *«Literatura carlista»* que deixarem pendent en lo passat.

Aquest any entre las rifas de plats que s' acostuma á fer en fondas y cafés, será notable per la novetat la que 's farà en lo café del Liceo.

¡Qu' es aixó de rifar galls d' indi, penils y lo de sempre? No senyors: lo gran qué es una cosa nova, lo gran qué es rifar peix abundant, fresch, exquisit, tal com no se 'n troba per cap diner aquí á Barcelona. Vágintho á veure, y al contemplr aquells llusos, aquells nerros, aquellas llarostas, per mica que pugan s' hi deixarán caure.

Jo ja 'ls ho tinch dit: los que fassan una rifa de peix com la qu' es prepara, no 'n dup-tin, *agafarán peix en abundancia.*

LO DIA DELS MORTS.

EPITAFIS.

Jau aquí un sastre de talla que ja cansat de tallar, l' últim tros que va robar fou per ferse 'n la mortalla.

P.

De la nit al demati, sens jo dirho ni saberho, me varen *ajustá* aquí: —Balladors sech un bolero.

Mori lo músich Magi deixant dit al enterrarlo *procuressin no tocarlo*, qu' ell *tocant* se va mori

A. F. O.

Aquí descansa un camálích que essentne ja bastant vell, per volerne dú una caixa, la *caixa se 'l vá endú* á n' ell,

S. DE V-

Dessota d' esta ample llosa hi jau un contribuyent, perque veyeu si es pacient, fa ja cent anys que hi reposa.

E. DE N.

Aquí jau un carlinot que volgué ser *calavera*, y ha 'ingut tanta xaripa, que ha sortit al fi ab la sèva.

M.

Reposa aquí una beyala set fills perdé y son senyor, y va morir del dolor de haver perdut á una gata.

Reposa aquí una donzella pura, virtuosa, ignoscent.... Vá morir de un gastament.... Caminants preguéu per ella.

Jau aquí dintre enterrat un *sereníssim* infant, que culto á Baco donant, perdé la *serenitat*.

T.

Dorm aquí dins tota sola donya Llibertat d' Imprinta vé morirse de repente cert jorn, de una carambola entre 'l cap de un progressista y 'l carbassó de un carlista.

P. K.

Jau aquí un enterradó' y aquí 's *cumpleix* lo refran que diu ab tanta rahó: —*Donde las toman las dan.*

F. T.

Tres voluntaris de 'n Masons, desertors que tractavan de passarse á la facció, van ser sorpresos pèls carlins, y fusellats á pesar de totas las excusas.

Un acte com aquest es digne d' aplauso: ho confesso: quan mes hi penso mes m' entusiasmo.

Y 'l dia en que 'ls carlins se fusellin mutuament? ¡Oh! aquell dia ya cal que 'm posi gorra de cop, perque del salt que faig, no paro fins al sostre.

La reyna de Wurtemberg cap á sas vellesas s' ha fet católica.

Hi ha resto de dona, que si no pogués seguir la moda 's moriria de tristesa.

Diu que un bisbe tè de confirmarla.

Sols una cosa voldria: ser aquest bisbe, creguin. Prou després de la bofetada que l' hi donava, no tindria ganas de tornarhi.

Un xitxarello de vintiset anys, pertanyent á l' actual reserva entra en lo quartel.

Lo ranxo no l' hi proba: tè ascós y 'l vomita. Groch, febrós y débil lo coronel lo véu: per fortuna es catalá y francot.

—¡Qué tents noy? l' hi pregunta.

—Que vol que tinga? Res: lo ranxo no 'm proba; y ay quin favor que 'm faria si manés que 'm fessin olla apart!

Dos treballadors xinos que havian assésinat al seu amo foren condemnats á ser enterrats de viu en viu.

Antes de sufrir aquest horrorós suplici, se 'ls emborraxá ab ayguardent, perque no se 'n adonessin.

¡Com se coneix que á la Xina no hi ha carlins!

A haverni hagut l' enterrament hauria tingut lloch sense la borrarxera, per dos rahons: per ferlos patir mes; y per estolviarse l' ayguardent y béuresé'l á la salut de las víctimas.

DEMOSTRACIÓ.

Are jo estava pensant que l' home quan es petit, ja demostra quin partit seguirá quan será gran.

Aquell que de bon mati va á ajudar missas al Pi, que sap mes d' una oració que acut á la professó y apren á l' aula l' llati, ab lo temps será *carlí*.

Lo qui sent sols un xabal ja 'n á las noyas s' arrima, anant mes tiesso que un pal, y 'us assegura formal que de tot cor las estima, creguin, será *radical*.

El que té molta afició á conservar las joguinas, y d' espatllarillas tè pó, sent aixís que en un recó las hi embrutan las tranynas, prou será *conservadó*.

Lo qui no vol dir papá á son pare, y sols diu pare, y per mes que ab luxo vá, no 's dona tò, ni repara en dar á tothom la má, será un bon *republicá*.

Aquell que te l' intenció de fer una travesura, y tenint del castich pó fer caure en la tentació als altres xicots procura, prou será de la *unió*.

Lo qui no 's veu may saciat quan lo portan á convits, que sovint pateix d' enfts quan aquests son acabats, perteneix als *ressellats progressista* en tots sentits.

Vaya no hi fet mal, pensant que l' home quan es petit, ja demostra quin partit seguirá quan será gran.

J. M. CODOLSA.

Los diaris fa una pila de temps que parlan de diversos cassos d' envenenament produhits per la menja de bolets.

Qui mes rahó pot donarne dels *bolets venenosos*, son los carlins.

Demá es de moda anar al cementiri.

Lo passeig plé de gom á gom: lo tranvía aquest any fará viatjes repetits, como si 's tractès de una corrida de toros.

¡Quáns que aquest any hi anirán pèls seus propis passos, avants de que torni aquesta diada, hi serán dúts ab cotxe!

¡Lo dia dels morts!

No hi ha necessitat de que aném al cementiri.

Passejémnos per qualsevol punt de Catalunya, Valencia, Navarra y las Vascongadas, y per tot hi trobarém tombas d' espanyols, sacrificats á la ambició estúpida de un home, que volent conquistar una corona que no l' hi pertany, lo que fá es *conquistar coronas de semprevivas* pèls mártirs de la llibertat.

Espanya es avuy un cementiri.

—Bola vá, bola vá, se sent per totas las palssas y plassetas de Barcelona.

Per mes que la premsa estiga lligada, y no puga donar noticias de la guerra, avuy se permet fer la competencia als redactors de la *Gaceta*.

CARLINS.

Que hi ha carlins vos diré de tres classes diferents: uns de bons, uns de dolents y uns que no fan mal ni bè.

Los qui dels nostres canons ja han tocat los resultats, y jauhen bèn estirats, no hi ha dupte, son molt bons.

Los qui encare per torrents y montanyas escarpadas van com fieras afamadas buscant cassa, son dolents.

Y 'ls pintats sobre 'l papè, tant si son en redolins com en grabats dels mes fins, aquests no fan mal ni bè.

C. T.

Los nous sellos de corrèu ja tornan á ostentar corona en lloch del gorro-frigi d' avants.

No hi fá res.

També en lo dia de demá ostentarán corona casi tots los ninxos del cementiri.

En l' estamperia de la Porta-ferrissa s'hi véu un quadro que representa 'l dia del judici final.

Entre altrás cosas s' observa un temple que 's desploma ab totas las sèvas columnas.

Un pobre que 'u observaba, digué anantse'n tot assustat:

—Si es que tenim aprop lo dia del judici, ja no m' acosto may mes á cap iglesia.

Lo cabecilla Baró ha perdut la maleta que contenia 7 mil duros.

O millor dit: Alguns contribuyents del camp de Tarragona han perdut 7 mil duros que 'ls hi guardava 'l cabecilla Baró.

O millor dit encare: Alguns cotribuyents del camp de Tarragona pagarán 7 mil duros al cabecilla Baró, com indemnissació als 7 mil duros que ha perdut lo cabecilla Baró, junt ab sa maleta.

Perque hi ha que advertir que 'ls cabecillas carlins, lo mateix que 'ls gats sempre cahuen de potas.

Al cabecilla Moore l' hi han donat una tunyina á Blancafort.

¡Quina llástima que no hi hagués ab ell
D.ª Blanca!
Llavors si que podriam dir ab molta entona-
ció: —¿BLANCA? ¡¡FORT!!

CANTARELLAS.

Després que has tronat ab mi
ab mi vols festejar ara?...
Fuig d' aquí que 'm fas l' efecte
de escudella rescalfada.

B.

Que soch fastigós vas dirme,
y asseguro qu' es molt cert,
perque al veure certas cosas
vaja digas.... ¿qui no 'u es?

P.

CUENTOS

Un director cessant de un manicomi, troba
un dia á un criat del mateix, al mitj de un car-
rer, l' empren y l' hi diu:

—¿Qué tal? ¿Hi ha mols locos á la casa.

—Desde que vosté y la seva familia son fora
n' hi ha alguns menos.

La senyora de un bacallaner que s' ha fet
rich desitja retratarse al oli.

Vá á trobar un pintor y l' hi pregunta quan
se 'n farà: n' hi demana 30 duros, regateja un
rato, tancan lo tracte á 20, y quan arriba á la
porta, recordantse de que es bacallanera, y de
que encare s' ha descuidat de alguna cosa per
treure partit del retratista, diu: —Ah! escolti;
me 'n descuidava: per vint duros, al meu re-
trato m' hi posará també al noy gran.

—¿Quants anys té? preguntavan á un editor.

—Quaranta mil.

—Com ¿quaranta mil?

—Sí y están á la seva disposició si me 'ls
vol comprar.

Era l' editor de un calendarí.

EPICRAMAS

¡Home hi ha que tot ho logra!
Ab sa sogra una pendencia
tinguè en Pi, y per l' imprudencia
á viure sempre ab la sogra
va condemnarlo la Audiencia;
mes ell l' indult vá alcansar
y l' hi varen conmutar
la pena, per l' immediata:
es á dir, parlant en plata:
lo varen afusellar.

Desde 'l dia en que l' Eloy
te 'n convidá á son balcó
per veure la professó
ahont hi anava tant de noy,
sento á dir Quima als vehins
que en la passió no reculas,
y encare que 'u dissimulas
la professó 't vá per dins.

BREV.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l'
últim número

1.ª SALT DEL CABALL.

Mentres sobre de la premsa
pesi un domini tant gran
com lo que avuy exerceixen
los agents ministerials,
casi b' el periodista
no té altre medi á la má,
que fugir de que l' agañ
tot fent lo salt del caball.

2.ª ANAGRAMA.—Perla.—Peral.—Lepra.—Replá.—Rapel.

3.ª PREGUNTA.—La gracia de las monedas.

4.ª ID.—Ab una S.

5.ª FUGA DE VOCALS.

Ab la qua entre las camas
lo Terso se 'n tornarà:
ha vingut aquí per l' ana
y n' ha d' eix r esquilat.

6.ª FUGA DE CONSONANS.

A la Paca vaig amar
y ab carbas-a 'm vá pagar.

7.ª XARADA 1.ª—Pa-no-ra-ma.

8.ª XARADA 2.ª—ar-lis-la.

9.ª ENDAVINALLA —Séca.

10 GEROGLIFICH.—Res entre dos. fam entre tots.

Han endevinat totas las ocions los ciutadans Tres de se-
cas y Aquell; tolas menos la 6.ª lo ciutadà Xato del Ensan-
che; menos las 3.ª 4.ª y 10 Dos escabellats; las 1.^a, 2.^a, 5.^a,
7.^a, 8.^a y 9.^a los ciutadans Puigcerdanés, Un de nou, Tran-
quil del Hospici y dos hermanos bemoles; las 2.^a, 5.^a, 7.^a,
8.^a y 9.^a los ciutadans Licenciat del 69, Mico Viudo, Unllar-
garut, Papanatas, Un inglés, Tenorio de Terrat, F. C. y G.;
y dos baliga-balagas tarraenchs; las 4.^a, 4.^a, 5.^a, 5.^a, 7.^a y
8.^a Tres talent rros; las 1.^a, 2.^a, 5.^a, 6.^a y 7.^a Un pela-
nyas; las 1.^a, 2.^a, 5.^a, 7.^a y 8.^a Aragones Catala; las 4.^a,
5.ª, 7.ª, 8.ª y 9.ª Dos descamisats; las 5.ª, 7.ª, 8.ª y 9.^a
Palet de Riera, Tribulacions, Un calvo ab cabells y dos xim-
ples del carrer del Bisbe; las 2.ª, 5.ª, 7.ª y 9.ª Un pollas-
tret; las 5.ª, 8.ª y 9.ª Sigroné Salat y Quimet; los 4, 5 y 9
Gustavo 'l calavera, Mestre tras y Un Kuáquero; las 5 y 9 Fe-
deral de Reus y un Pintayre; y la 9 no mes J. Atsac, Viro-
jet de San Guim y S. Fresca.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls
ciutadans Papanatas, Licenciat del 69, M. Cadenet, Ciri
trencat y Tres de secas.

N'han remesas d' arregiables los ciutadans Dos escabellats
y un pollasret.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
fáctils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Pere Sistellé. Aceptém ab gust la seu salt del caball.—Un
Puigcerdanés. Idem, idem —Enrich Xarau. Lo mateix que
duas cantarellas de vosté; lo demés, no —Un inglés. Adver-
teixi que ne admotém res sense la seva solució corresponent.

—R. S. B. Lo que 'ns envia es bastant manset; busqui xispa,
y com que versifica bé ho tindrà tot.—A. F. O. Gracias per lo
que 'ns envia —Gestus. L' idea 'ns agrada molt; l' execució
es lo que no 'ns satisfá, ja compremem qu' es difícil; pero ai-
xó no quita perque haja de fatarhi bona versificació y esponta-
neitat.—M. y A. modistas. Gracias per lo que 'ns envia; pero
no podem aprofitarhu.—Pasalvioli. L' idea es bonica; mes bèn
versificat podria anar —Boixompilag. Bè per la seva lleireta:
aixo es una altra cosa.—Laus tibi Crospis. Aprofitarem un
quento y dugas cantarellas.—Mal Catala. Envihi, que algo s'
arrepiega. Vosté té bon sentit y millor instiat.—March Bell.

En forma de cantarella podrà anar la fuga de consonants, la
de vocals tal com vé.—Aquell. Gracias pel seu geroglifich:
molt bè.—Ciutadans Viuet de un frare. Pau dels Timbals,
S. Trulls, E. Benhajes, Dos Baliga balagas tarraenchs, Cara

SALT DEL CABALL.

ai	se	traí	pas	y	rañt	tot	morts.
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	...61..
das	si	xu	los,	dors,	dels	un	ter
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
gant	diu	lo	ò;	com	en	má	tor
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
tan	cun	fan	y'n	plor:	rec	a	las
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
que	fan	ba	car	di	de	Nos	de
.....	.....	.....	.....	.....	.....	l	.....
re	so	'l	tus	da	—l'en	cas	sol
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
una	las	'ls	pas	ni	yas,	na	tras
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....
bre	se	es	de	si	tro	ve	tan
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....

PERE SISTELLÉ. (Masnou.)

GEROGLIFICH.

(La solució en lo próxim número.)

Brut, Un, Tres Talentarros. Dos descamisats, Un Kuáquero,
Un Pintaire, Z. Loibach, J. del M. y Un pollastret. La feyna
que 'ns envian aquesta semana no 'ns agrada prou.—Teno-
rio de Terrat. Lo quento que 'ns nvia s' insertará.—Dos es-
cabellats. Lo mateix que la poesia modificada y l' anagrama
de l' altra semana.—Un de nou. L' epigrama no va, fassa
cosas propias de la Campana bonas com las de la semana
última y no 's queixará ce nosaltres.—Mico Viudo. No pot
aprofitarse mes que l' epítafi —F. C. y G. Molt bè per l'
epigrama.—Tribulacions, No s' atribuli que ja l' insertarém
lo geroglifich.—Dos ximplets del carrer del Bisbe. ¿Es tot
original lo que 'ns envian? Ho preguntem perque hi ha algu-
na cosa molt tradubida del castella.—Quimet. Bè pel quen-
to —Tres de secas. Geroglifich y composició molt bé, lo res-
tant fluixeja.—Ciri trencat ¿Está content? Treballi com are
y n' estará sempre.—Licenciat del 69. Efectivament la poesia
no fa per la Campana, los epigramas mirarem d' arregiarlos
perque si no bona forma teneu fondo.—Papanatas. Insertarém
quente y geroglifich.—Joan de Ca'n Ramon. Las poesias
de vosté tenen massa vaguedat: hi ha ideas pe o mal dis-
tribuidas: la parodia del Tenorio es llarga y decau en al-
guns punts: pero d' aixó pot molt bèn corrèjirse'n, y apro-
fitar ab estudi las bonas disposicions que demostra; y cregui
que molt nos complaurém aceptant los seus adelantos.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es l' adorno del vestit de las senyo-
ras, que ell mateix afirma sa hermosura?

2.ª ¿Quin es lo comerciant á qui fastidian
tant las lletas, que continuament ne molesta
una?

(Las respuestas en lo próxim número.)

FUGA DE VOCALS.

L. c.b.ll d.l f.r C.c.l.
p.r.t. .n l. fr nt .n .st.l
.b .n ll.tr.r. q. .d.
m.r. C.c.l. . s. g.nt

UN KUÁKERO.

FUGA DE CONSONANTS.

.e...e. .e.e.e.
.a .a.a .á
.e...e .e.e.e.
.á.a .á .a.a.

PERE BOTERO.

(Las soluciones en lo próxim número.)

ANAGRAMA.

Si á un home sempre vá dreta
lo tot y mav sel'hi tot,
encar que siga un tros d' ase
podrá anar per tot lo mon
menjantse un tot de pollastre
fent tot de profit, lector,
que si tú no pots sentirlos
ja pots dir que n' ets bèn tot.
¡Cinch vegadas! ¡Quatre lletas!
me sembla qué ja 'n tens prou.

LLIENCIAT DEL 69.

La solució en lo próxim número.

XARADA

I.

Fou 'l hu, qui un dia sortia
per comprá del tot un cuarto
y vaig ferme ab hu dos tres
duas dos hu com dos xavos
al hu invertit; y cremada,
vaig di— no n' vull— y m' escapo.

JOANA.

II.

Hu-dos-tres-quart quart dos-quarta
primera-segona-sis
quart hu-dos-tres quart-cinch-sexta
y hu-duas-tres-quatre-cinch.

Quart dos-quarta-cinch postrera
invertit quart dos-quart-quint
dos-quatre quarta aos-sexta.
Y quart tres-cinch-sis tres-sis.

GESTUS.

ENDAVINALLA.

Per mes que jo 't sembli estrany
no 'n só: rumia una estona:
missa diré si m' allargas,
me n' hi dirán si m' arrousas:
sense qua só un capell
es tant cert com tu m' escoltas,
sense lo pèl só una cala
(alló que 's trova a la costa)
y 't dirán mon nom sens falta
un gos, un del y una solfa.

CARLOS SETÉ.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAUFO, 14.
1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.